

SIN JEFES [Without Bosses]

By Ricardo Flores Magon

ΧΩΡΙΣ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Το να θες αφεντικά και ταυτόχρονα να επιθυμείς και την ελευθερία, είναι να επιθυμείς το ανέφικτο. Είναι απαραίτητο να επιλέξετε μία και καλή ανάμεσα σε δύο πράγματα: είτε την ελευθερία, συνολικά, να αονείστε κάθε εξουσία, ή να υποδουλωθείτε διααινήτητα την εξουσία του ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο. Το αφεντικό ή η κυβέρνηση είναι απαραίτητα μόνο κάτω από ένα σύστημα οικονομικής ανισότητας. Αν έχω περισσότερα από τον Πέδρο, φυσικά φοβάμαι ότι ο Πέδρο θα με αρπάξει από το λαιμό και θα πάρει από μένα αυτό που γοιιάζεται. Σε αυτή την περίπτωση, γοιιάζομαι μια κυβέρνηση ή έναν επόπτη για να με προστατεύσει από τις πιθανές επιθέσεις του Πέδρο, αλλά αν ο Πέδρο και ενώ είμαστε οικονομικοί ίσοι, αν και οι δύο έχουμε την ίδια ευκαιρία να επωφεληθούμε από τα πλούτη της φύσης, όπως η νη, οι υδροβιότοποι, τα ουργεία και οτιδήποτε άλλο, όπως ακριβώς και από τα πλούτη που παρόνται από το γέρι του ανθρώπου, υγανήματα, σπίτια, σιδηρόδρομοι και γίλιες και μία κατασκευές, η λογική λέει ότι θα ήταν αδύνατο ο Πέδρο και ενώ να τραβήξουμε ο ένας τον άλλον από τα μαλλιά, για να αιωισβητήσουμε τα πράγματα που κερδίζουμε και οι δύο και στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει λόγος να έχουμε αφεντικά.

Το να μιλάμε για αφεντικά μεταξύ ίσων είναι μια αντίφαση, εκτός αν μιλάμε για ίσους σε υποτέλεια, αδέλφια σε αλυσίδες, όπως εμείς οι εονάτες είμαστε τώρα. Υπάρχουν πολλοί που λένε ότι είναι αδύνατο να ζήσουμε χωρίς αφεντικά ή κυβέρνηση. Όταν είναι οι αστοί που τα λένε αυτά, πασαδένομαι ότι έχουν δίκιο στη λογική τους, επειδή φοβούνται ότι οι φτωγοί θα τους πιάσουν από τον λαιμό και θα αρπάξουν τα πλούτη τους που έχουν συσσωρεύσει κάνοντας τον εργάτη να ιδρώνει, αλλά για ποιο λόγο οι φτωγοί χρειάζονται αφεντικά ή κυβέρνηση;

Στο Μεξικό, είναμε και έχουμε εκατοντάδες αποδείξεις ότι η ανθρωπότητα δεν γοιιάζεται αφεντικά ή κυβέρνηση εκτός από την περίπτωση της οικονομικής ανισότητας. Στα ανροτικά γωριά και τις κοινότητες, ο λαός δεν αισθάνθηκε απαραίτητο να έχει μια κυβέρνηση. Μέγρι πρόσφατα, η νη, τα δάση, το νερό και τα γωράφια ήταν κοινή ιδιοκτησία του λαού της περιοχής. Όταν η κυβέρνηση μιλάει σε αυτούς τους απλούς ανθρώπους, αργίζουν να τρέμουν γιατί για αυτούς η κυβέρνηση είναι η ίδια με έναν εκτελεστή. Σημαίνει το ίδιο με την τυραννία. Ζουν ευτυχώς στην ελευθερία τους, γωρίς να ννωρίζουν, σε πολλές περιπτώσεις, το όνομα του Προέδρου της Δημοκρατίας, και ννωρίζουν μόνο την ύπαρξη κυβέρνησης, ή όταν οι στρατιωτικοί περνούν από την περιοχή αναζητώντας άνδρες για στρατολόνηση, ή όταν ο ομοσπονδιακός εωοριακός έρωται να εισπράξει φόρους. Η κυβέρνηση ήταν, λοιπόν, σε ένα μεγάλο μέρος του μεξικανικού πληθυσμού, ο τύραννος που τράβηξε τους εονάτες από τα σπίτια τους για να τους μετατρέψει σε στρατιώτες, ή να τους εκμεταλλευτούν άσχημα απειλώντας πως θα κάνουν κατασχέσεις στο όνομα της φορολογικής αρχής.

Οι πληθυσμοί αυτοί θα αισθανθούν την ανάγκη να έχουν κυβέρνηση; Δεν τη χρειάστηκαν για τίποτα και θα μπορούσαν να ζήσουν με αυτόν τον τρόπο για εκατοντάδες χρόνια, μέχρι που αφαιρέθηκαν τα υπάρχοντά τους προς όφελος των γειτονικών γαιοκτημόνων. Αυτοί δεν τρώγανε ο ένας τον άλλον, όπως φοβόντουσαν όσοι γωρίζουν μόνο το καπιταλιστικό σύστημα. Ένα σύστημα στο οποίο ο άνθρωπος πρέπει να ανταγωνιστεί όλους τους άλλους για να βάλει ένα κομμάτι ψωμί στο στόμα του. Οι ισχυροί δεν ασκούν τυραννία πάνω από τους αδύναμους, όπως συμβαίνει κάτω από έναν καπιταλιστικό πολιτισμό, στον οποίο ο πιο αδρανής, άπληστος και έξυπνος εξουσιάζει τον τίμιο και καλό. Όλα ήταν αδέλφια σε αυτές τις κοινότητες. Υπήρχε αλληλοβοήθεια και η αίσθηση της ισότητας όπως ήταν πραγματικά, δεν χρειάζονταν αρχές για να παρακολουθήσουν τα συμφέροντα εκείνων που είχαν, φοβούμενοι πιθανές επιθέσεις εκείνων που δεν είχαν.

Σε αυτές τις στιγμές, για ποιο λόγο οι ελεύθερες κοινότητες του Yaqui του Durango, του Νότου του Μεξικού και τόσες άλλες περιοχές στις οποίες ο λαός έχει πάρει την κατοχή της γης, χρειάζεται

κυβέρνηση; Από τη στιγμή που θεωρούν οι ίδιοι πως είναι ίσοι μεταξύ τους, με το ίδιο δικαίωμα στη Μητέρα Γη, δεν χρειάζονται αφεντικό για να προστατεύσουν τους προνομιούχους ενάντια σε αυτούς χωρίς προνόμια, επειδή όλοι είναι προνομιούχοι.

Ας ανοίξουμε τα μάτια μας, προλεταριάτο: η κυβέρνηση πρέπει να υπάρχει μόνο όταν υπάρχει οικονομική ανισότητα. Υιοθετήστε ως ηθικό οδηγό, το Μανιφέστο της 23ης Σεπτεμβρίου 1911.

“Sin Jefes,” Regeneración, March 21, 1914

¿GOBIERNO? [Government?] By Ricardo Flores Magon

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ?

Υπάρχουν άνθρωποι που, καλοπροαίρετα, θέτουν αυτό το ερώτημα: πώς θα ήταν δυνατόν να ζήσουμε χωρίς κυβέρνηση; Και καταλήγουν λέγοντας ότι ένας ανώτατος επικεφαλής, ένα πλήθος αξιωματούχων, μεγάλων και μικρών, όπως υπουργοί, δικαστές, νομοθέτες, στρατιώτες, οι φυλακισμένοι, οι αστυνομικοί και οι εκτελεστές είναι απαραίτητοι. Αυτοί οι καλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι χωρίς την εξουσία θα λειτουργούσαμε αυθαίρετα, με αποτέλεσμα ο αδύναμος να είναι πάντα θύμα των ισχυρών.

Αυτό θα μπορούσε να συμβεί μόνο στην εξής περίπτωση: όταν οι επαναστάτες, μέσα από μια αδυναμία της γκιλοτίνας, θα έβγαζαν κοινωνική ανισότητα. Η κοινωνική ανισότητα είναι η πηγή όλων των αντικοινωνικών πράξεων που ο νόμος και οι αστοί θεωρούν εγκλήματα, με την κλοπή να είναι το πιο συνηθισμένο από αυτά τα «εγκλήματα». Λοιπόν, όταν όλη η ανθρωπότητα θα έχει την ευκαιρία να δουλέψει στη γη ή να αφιερωθεί σε όσα η ίδια χρειάζεται, χωρίς την ανάγκη να εργάζεται για μισθούς, να είναι σε θέση να επιβιώσει, ποιος θα διαλέξει να κλέβει για να επιβιώσει όπως γίνεται τώρα; Στην κοινωνία που οι ελευθεριακοί επιθυμούν, όπου η γη και όλες οι μέθοδοι παραγωγής δεν θα είναι πλέον αντικείμενο κερδοσκοπίας για έναν αριθμό ιδιοκτητών, αντιθέτως θα είναι κοινή ιδιοκτησία των εργαζομένων και όπως προηγουμένως θα υπάρχει μόνο μία τάξη: αυτή των εργαζομένων με το δικαίωμα όλων να παράγουν και να καταναλώνουν από κοινού, τι ανάγκη θα υπήρχε για να κλέψει κανείς;

Θα ακουστεί ότι υπάρχουν τεμπέλικα άτομα και πως θα επωφεληθούν από την εργασία του αλλού προκειμένου να μην εργαστούν. Έχω ζήσει σε διαφορετικές φυλακές. Έχω μιλήσει με πολλούς κλέφτες, με εκατοντάδες κλέφτες. σχεδόν όλοι τους έχουν κλέψει από ανάγκη. Δεν υπάρχει σταθερή δουλειά: οι μισθοί είναι πενιχροί, η εργάσιμη ημέρα των εργατών είναι πραγματικά εξαντλητική, η περιφρόνηση της τάξης των ιδιοκτητών για την τάξη του προλεταριάτου είναι ενοχλητική. Η ζωή της καπιταλιστικής τάξης στην αδράνεια, στην πολυτέλεια, την αφθονία, στην κατάσταση του να μην κάνεις τίποτα χρήσιμο, ως εικόνα στην εργατική τάξη προκαλεί ορισμένους εργάτες, από την πείνα, την αγανάκτηση ή από ατομική διαμαρτυρία ενάντια στην λεηλασία των αστών, να ληστέψουν και να γίνουν εγκληματίες, μέχρι και το σημείο της δολοφονίας, για να πάρουν ότι είναι απαραίτητο για να επιβιώσουν.

Το επάγγελμα της κλοπής δεν είναι σίγουρα ένα από τα πιο ευτυχισμένα. Απαιτεί μεγάλη δραστηριότητα και σπατάλη ενέργειας από την πλευρά του κλέφτη, που σε πολλές περιπτώσεις είναι απαραίτητη. Για να ολοκληρωθεί μια κλοπή, ο κλέφτης έχει να παρακολουθήσει το θύμα του, να μελετήσει τις πρακτικές του, να προσέχει τους αστυνομικούς, να χαρτογραφεί περιοχές, να διακινδυνεύει τη ζωή ή την ελευθερία του, με συνεχές άγχος χωρίς περιορισμό σε αυτή την περίπτωση εργασίας. Και αναλογιστείτε ότι ένας άνθρωπος δεν επιλέγει την κλοπή, αλλά αναγκάζεται από τον φόβο να ζήσει στην πείνα και την δυστυχία ή από αγανάκτηση και οργή, όταν ο πλούσιος περνάει δίπλα του, μεθυσμένος από το κρασί, την πολυτέλεια, με το λόξυγγα της νυχτερινής ζωής, ντυμένοι με σουέντ και ωραία ρούχα, που κοιτάνε περιφρονητικά τους φτωχούς που θυσιάζονται στο εργαστήριο, το εργοστάσιο, το ορυχείο, το χαντάκι. . .

Η τεράστια πλειοψηφία των φυλακισμένων αποτελείται από άτομα που έχουν διαπράξει παράπτωμα κατά της περιουσίας: κλοπή, εξαπάτηση, απάτη, παραποίηση κ.λπ., ενώ σε μια μικρή μειοψηφία βρίσκονται οι κρατούμενοι που έχουν διαπράξει εγκλήματα κατά της ζωής. Θα χρειάζεται κανείς την κλοπή για να ζήσει όταν καταργηθεί η ατομική ιδιοκτησία, όταν κάποια/ος θα έχει όλα τα μέσα να επιλέξει μια δουλειά που προτιμά, αλλά και ωφέλιμη για την κοινότητα, όταν η εργασία αξιακά δεν θα παράγει προς όφελος του πάτρωνα, αλλά θα ικανοποιεί τις ανάγκες; Όταν οι χιλιάδες εργάτες και εργάτριες που σήμερα στοιβάζονται στα κυβερνητικά γραφεία, στις περιφέρειες και στις φυλακές, θα εργάζονται για να τρέφονται με την σημαντική αξιοποίηση μηχανημάτων κάθε είδους και θα χρειάζεται να εργαστείτε μόνο δύο ή τρεις ώρες ημερησίως για να έχετε τα πάντα σε αφθονία. Θα προτιμούσαν τότε οι άνθρωποι την κλοπή για να ζήσουν; Ο άνθρωπος, ακόμη και ο πιο διεστραμμένος, πάντα θέλει να προσελκύσει την εκτίμηση όλων. Αυτό παρατηρείται σήμερα, που ο τρόπος ζωής αποδυναμώνει τα καλύτερα μας ένστικτα. Και αν συμβαίνει αυτό, γιατί να μην παραδεχτούμε ότι ο άνθρωπος θα ζούσε καλύτερα σε μια ελεύθερη κοινωνία;

Αναφερόμενος στα εγκλήματα κατά των ανθρώπων, το μεγαλύτερο μέρος τους είναι το προϊόν της ασθένειας στην οποία ζούμε. Ο άνθρωπος ζει σε μια σταθερή κατάσταση νευρικής ενθουσιασμού. Στη δυστυχία, στην ανασφάλεια να κερδίσουμε το ψωμί του επόμενου πρωινού, στα

αδικήματα της εξουσίας, στη βεβαιότητα ότι είναι θύμα πολιτικής τυραννίας και καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, στην απελπισία πως θα δει το παιδί του χωρίς ρούχα, εκπαίδευση, μέλλον, προοπτική. Τίποτα από αυτά δεν κατασκευάστηκε από τον αγώνα όλων εναντίον όλων. Αντίθετα γεννήθηκε ειδικά από το δικαίωμα της ατομικής ιδιοκτησίας, που διευκολύνει τον πονηρό και κακόβουλο να συσσωρεύει το κεφάλαιο εκμεταλλευόμενος τους εργαζόμενους. Όλα αυτά και πολύ περισσότερα γεμίζουν την καρδιά του ανθρώπου με πικρία, τον κάνουν βίαιο, θυμωμένο, και τον ωθούν συχνά να βγάλει ένα περίστροφο ή ένα μαχαίρι και να επιτεθεί. Δεν υπάρχει κοινωνία στην οποία η αγριότητα ανάμεσα στα ανθρώπινα όντα ικανοποιεί όλες τις ανάγκες, τα βάσανα, μαλακώνει τις αισθήσεις και ενδυναμώνει τα ένστικτα της κοινωνικότητας και της αλληλεγγύης. Στοιχεία τόσο δυνατά που παρά τις διαφωνίες δεν έχουν σβήσει στις καρδιές των ανθρώπων. Όχι, δεν υπάρχει λόγος να φοβόμαστε τη ζωή χωρίς κυβέρνηση, την επιδιώκουμε με όλη μας την καρδιά. Θα υπήρχαν, φυσικά, ορισμένα άτομα που επιδόθηκαν στα εγκληματικά ένστικτα. αλλά η πολιτική θα αναλάβει να ασχοληθεί μαζί τους, όσο άρρωστοι κι αν είναι, επειδή αυτοί οι φτωχοί άνθρωποι είναι θύματα του πρωτογονισμού, κληρονομικές ασθένειες που γεννήθηκαν από παρεκκλίσεις όπως ο θυμός για την αδικία και την βιαιότητα του περιβάλλοντος.

Μεξικανοί: θυμηθείτε πως ζούσαν οι αγροτικοί πληθυσμοί του Μεξικού. Ο κομμουνισμός έχει ασκηθεί στις αγροτικές καλύβες. Η εξουσία δεν τους έλειπε. Αντίθετα όταν μαθαίνονταν πως πλησίαζε κάποιος εντεταλμένος της κυριαρχίας, οι άντρες κατέφευγαν στο δάσος για να γλυτώσουν τη στρατολόγηση ή τις φοροεισπράξεις της κυβέρνησης. Και παρόλα αυτά η ζωή ήταν πιο ήρεμη σε εκείνους τους χώρους, όπου δεν ήταν γνωστοί οι κυβερνητικοί νόμοι και η απειλή του χωροφύλακα με το γκλομπ. Η εξουσία δεν χρειάζεται παρά μόνο όταν χρειάζεται να διατηρείται η κοινωνική ανισότητα.

Μεξικανοί: Θάνατος στην εξουσία!

Ζήτω η Γη και Ελευθερία!

Mexicans: Death to Authority!

Long Live Land and Liberty!

“¿Gobierno?” Regeneración, February 12, 1914.